

Arrest

nr. 86 209 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.-P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 10 september 2010 België binnen en dient op 15 september 2010 samen met haar echtgenoot, de heer B. J. N., van Angolese nationaliteit, en hun drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in.

Op 16 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 april 2011 nr. 59 413 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het bevel vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen.

Op 29 april 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen een tweede asielaanvraag in.

Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). De beslissing vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten C. N. L. M.

geboren te (...) , op (in) 14.06.1985

en van nationaliteit te zijn : Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/04/2011

Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 28 september 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 april 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd te zijn naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij vernomen heeft dat de politie haar man zoekt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk enkel vernam van een kennis, dat informatie van een kennis geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij een document verwacht, waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij diende een tweede asielaanvraag in omdat zij en haar echtgenoot documenten verwachtten die haar tweede asielaanvraag rechtvaardigen. Haar echtgenoot kreeg reeds kennis van de inhoud van deze documenten die via de telefoon. In het bijzonder zullen deze documenten aantonen dat de politie haar echtgenoot zoekt en zij als echtgenote en moeder van hun drie minderjarige kinderen daarom een gerechtigde vrees voor haar leven heeft minsten een reëel risico loopt op ernstige schade bij verplichte terugkeer naar haar land van herkomst.

Hoewel in se de beoordeling “Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij een document verwacht, waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn” logisch correct is houdt zij niettemin geen rekening met het recht op asiel van verzoekende partij in de

zin van artikel 18 van het voormelde Handvest van van 7 december 2000. De bestreden beslissing werd onmiddellijk ter gehoor genomen zonder verzoekende partij de kans te geven deze documenten die onderweg zijn te kunnen ontvangen en neerleggen. Hierdoor is de maatregel onzorgvuldig en disproportioneel omdat zij het grondrecht van asiel zonder kansen voor verzoekende partij ontkent. Minstens had verwerende partij aan verzoekende partij de kans moeten geven de vermelde documenten binnen een redelijke tijd neer te leggen en bij gebreke de asielaanvraag te weigeren. Voorgaande houdt de schending in van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft beslist verzoeksters asielaanvraag niet in overweging te nemen. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) inclusief.

De verwerende partij vervolgt dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe elementen, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, alsook dat de gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij werden door verzoekster evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet naar voren gebracht.

De verwerende partij stelt *in casu* vast dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij missen verzoeksters beschouwingen dan ook elke juridische grondslag en kunnen ze geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt voorts op dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig is geweest en disproportioneel door aan verzoekster niet de kans te geven bijkomende documenten neer te leggen. Volgens de verwerende partij komt het aan verzoekster toe om op het ogenblik dat zij een nieuwe asielaanvraag indient de bewijzen voor te leggen die een nieuw gegeven kunnen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De loutere bewering dat verzoekster een document verwacht, kan uiteraard geen nieuw gegeven uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat ook verzoeksters voorgehouden schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 (hierna: het Handvest) niet kan worden weerhouden. Verwijzend naar voornoemde bepaling, stelt de verwerende partij dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonde dat de bestreden beslissing indruist tegen de voorschriften van het vluchtelingenverdrag, het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, BS 3 mei 1969 (hierna: het protocol van 31 januari 1967) en het verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie, Pb.L. 29 juli 1992, afl. 191, 4 (hierna: het EU-verdrag). Verzoekster blijft dienaangaande compleet in gebreke.

De verwerende partij besluit dat het middel niet kan worden aangenomen.

2.3.1 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige

stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

Voor zover verzoekster van oordeel is dat *“de bestreden beslissing [...] onmiddellijk ter gehoor [werd] genomen zonder [verzoekster] de kans te geven [de] documenten die onderweg zijn te kunnen on[t]vangen en neerleggen”* en dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekster *“[m]instens [...] de kans had moeten geven de vermelde documenten binnen een redelijke termijn neer te leggen”*, merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoekster de mogelijkheid niet heeft gekregen de overtuigingsstukken die zij naar aanleiding van de tweede asielaanvraag heeft nagelaten aan te brengen, vooralsnog te overhandigen, geenszins kan worden afgeleid dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend. De Raad wijst erop dat het immers aan verzoekster toekomt te zorgen dat haar asielaanvraag alle nodige informatie bevat; verzoekster kan haar eigen tekortkoming niet afwentelen op het bestuur.

Verzoekster toont verder niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.3.2 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekster toont immers niet aan dat de door de gemachtigde van de staatssecretaris gedane feitelijke vaststelling – met name dat verzoekster *“verklaart dat zij een document verwacht”* – incorrect is of dat de daaruit afgeleide gevolgtrekking – namelijk dat *“niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn”* – kennelijk onredelijk is. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk.

2.3.3 In het middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van artikel 18 van het Handvest. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

De Raad stelt vast dat verzoekster *in casu* in gebreke blijft aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen tegen de voorschriften van voornoemde bepaling, zodat de schending van artikel 18 van het Handvest niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.4 Ter zitting van 14 augustus 2012 voert de advocaat van verzoekster een nieuw middel aan inzake de bevelscomponent van de bestreden beslissing: hij meent dat de omstandigheid dat in een latere beslissing 13^{quater}, namelijk die van 21 februari 2012 inzake verzoeksters derde asielaanvraag, geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, betekent dat de verwerende partij teruggekomen is op haar beslissing om verzoekster van het grondgebied te verwijderen en dat dit rechtsverwerking inhoudt. De verzoekende partij meent dat zij dit nieuw middel ter terechtzitting kon aanvoeren omdat zij geen kennis had van dit feit ten tijde van het indienen van het verzoekschrift.

Er dient te worden vastgesteld dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

De verzoekende partij kon op het ogenblik van het indienen van huidig verzoekschrift op 3 juni 2011 inderdaad nog niet op de hoogte zijn van een beslissing genomen op 21 februari 2012. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Er kan bijgevolg geen rekening worden gehouden met elementen die nog niet bestonden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het ter terechtzitting aangevoerde nieuw middel onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET